

TOTI • LISTI

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

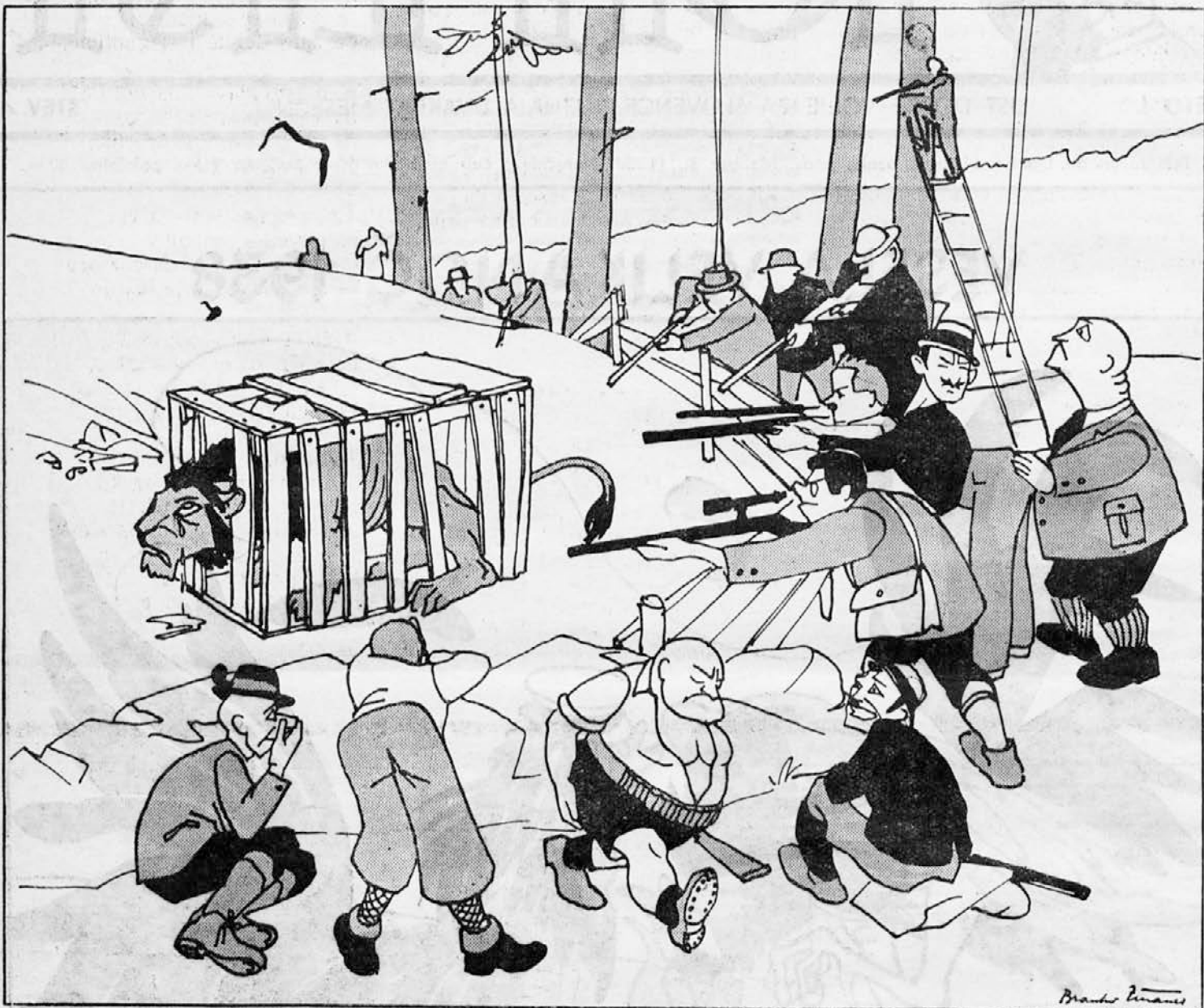
ŠTEV. 4.

Tek. račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno Din 9.—, polletno 16.—, letoletno 30.—.

VESELA VELIKANOC 1938

LOVSKI BLAGOR

Pred kratkim nek cirkus sem k nam je prišel
predstave večerne dajati začel.
A kimalu zapazi, da reč ne bo šla,
ker cirkusov dosti imamo doma.

Na dražbi je vso ropotijo prodal;
vse so pokupili le — lev je ostal.
Sestradane mrhe ni maral nihče
celo konjederec se branil ga je.

A, glej, končno vendar je nekdo prišel,
ki leva kar s kletko na avto je vzel.
S tem cirkus bil rešen je težkih skrbi.
Zdaj čitajte zgodbo, ki dalje sledi:

Par lovcev prevnetih krog sebe je zbral
mož volje železne, tako jim dejal:
»Ma bomo ga videli, kakšni ki ste,
kateri ki leva ne ustrašite se!«

Na goro Kozjak so vsi tisti odšli,
ki bili so hrabri in željni krvi.
Mehkužneši pa so ostali doma
rekoč, da se jaga jim ta ne poda.

Brez znaka bojzani pa hrabri naš rod
se skrnil je za drevje, počepnil za plot.
Naperil je puške na redko žival,
ki se imenuje živali vseh kralj.

Na dano povelje: »Pej, ena, dva, tri!«
Dumm, dumm, na Kozjaku strašno zagrmi.
V vseh krajih sosednjih so čuli odmev;
a nihče ni slutil, da padel je — lev.

Na avtu spet lev bil je v mesto peljan,
z izbrano peščico junakov obdan.
Nagačen bo prišel v naš novi muzej
in nemo govoril: »O, človek, poglej!

Kako je minljiva vsa slava sveta!
Kako se usoda nemilo igra!
V saharški puščavi sem bil kraljeval,
zdaj v gradu starinskem nagačen bom stal.«

*

V spomin na to zgodbo pa gora Kozjak
odslej se bo zvala »Justinov levjak«.

Božo.

Feliganoč.

Zbisal Jurček Frnikula.

prenehala jehuda sima in zbet je veliganoč udeželi kateri pravmo velikanoč sato kerso napocili zped dalši dnefi. Sapihale so prijedne sbomlatanske zapce in is tolkega simskega sbanja sose zbudili jasbeci lesice medvedi ludje in fse truge vrste sverine. zapustiliso svoje temne brgloge in seveselio slatnih šarkof sonca. Po selenih trafnikih pezljajo krafce teleta in salubljeni parčki. Prelubi štarsi kokosi in veseli sajci lezejo rudeca jajca ki jih tajemo prelubim otrokom katerim prafimo tudi pirhi. Mesto teh ušivajo druki potice globase in truge opojne pijace. V cerkah so sahreščale orgle inse klasno zadrli pefci aleluja v gostilnah in na cestah pa aufbiks krapfice. tako se spominjajo dobri in poposni verniki prelepkih skrifnosti prelepega velikonocnega casa.

Jezikoslovje

Mlademu konju pravimo žrebe ali žrebec. Glagol samostalnika žrebe je žrebam-ati, glagolnik pa žrebanje. — Kako nerodno to zveni, ko čitamo v dnevnem časopisju reklame tvrdk, ki se bavijo s prodajo srečk državne razredne loterije: Pozor! Pozor! Pohitite! Žrebanje pred durmi!

V znamenju strogega piece-touche-a je priredilo znano šahovsko omizje v kavarni Astoriji prejšnji mesec šahovski turnir, katerega sta se udeležila celo oba mariborska dirigenta. Šlo je za naslov prvaka, po katerem naj bi to omizje dobilo tudi ime. — Vsled prestrogega piece-touche-a je pa predstavnik Talijinega hrama, po zaslugi vsevednih kibicev, odstopil že pri prvi partiji, češ, da je to prehuda preizkušnja za njegove uboge živce. V splošnem je imel vsak sodelujoči svojo partijo takorekoč »v rokah«, a zmagala je kljub temu »matematika«, ki bo odslej predsedovala temu omizju. Ta zmaga se bo ob prvi priliki primerno proslavila. Število »žrtev« te proslave bomo še objavili.

BAŠ: VALJAK

Robantil je profesor Baš:
»Ta dični stolp naš grajski!
Raduj se rod, ki ga imaš
historije cvet ta rajski!
Dokler do Maribor naš stal
naj stolp se ta dviguje,
Ker je Slovenec narod mal,
— historijo potrebuje!«
Podrl je Valjak stolp: »Oj Baš,
le kaj bi z zgodovino?
Ker noče Baš, zato pa baš
mi rabimo — nov kino.«

Barbarstvo

Kdor je zaljubljen, ta je nor,
kdor nor je, je zaljubljen,
ta izvrši še samomor,
če zanj deklič je izgubljen...

Namesto glave ima tak tič
na vratu prazen lonec,
za pisker pa ni škoda nič,
če naredi svoj konec...

Tak se obesi kar za vrh,
na kavelj ali suktno
in če ne hasne skok čez brv
— si v glavo zvrta luknjo...

A če še to vse odpove,
pa mišji strup kar vzame,
na kar še v Drave vodo gre,
kjer mokri val ga objame...

To zadnje — egoizem je
in skrajno res barbarsko,
kaj k temu činu reklo le
bo društvo zdaj — ribarsko?

Ker če živeti več mu ni
radi možganske hibe,
kaj vodo še okužil bi,
da crknejo še — ribe?!...

G.

G.

PESEM ZA TEBE

(Gospodični W. C.)

Tvoj obraz, se mi zdi,
je reklamni kiosk
za tvrdki
Bourjois in Coty.

Tvoj razum, se mi zdi,
je pomanjkljiv
kot leksikon iz leta
1903.

In tvoje srce je dolgočasna stvar
kot časopisen roman,
ki vleče kot testo se
iz dneva v dan.

Ježek.

MODERNO POHIŠTVO

Ob stvarjenju sveta še ni bilo pohištva. Ne vem kako, da so pozabili nanj. Šel sem gledat v leksikon, toda tam ni o tem niti besede. Ta leksikon je sploh pomanjkljiv in me redno spravlja v slabo voljo. Pa da se vrnemo k stvari: Ob stvarjenju sveta torej še ni bilo pohištva in res ne vem, kam je spravljal Adam svoje figovo pero, ko ni imel omare, da bi ga obesil vanjo. Pogledal sem v leksikon tudi zastran tega figovega peresa, toda je tam o njem napisano le toliko, da raste na figi. Tega leksikona vam res ne morem priporočati. Zgodovinski razvoj pohištva pa je v nadaljnjem tak-le:

Um človekov se je razvijal, po-

trebe so se množile in tako je človek lepega dne iznašel ovratni gumb. No in zdaj, ko je imel ta nesrečni gumb, je kar na lepem potreboval nočno omarico, da mu je lahko padel pod njo. Kam pa bi sicer padel, če ne pod nočno omarico. Tole je prvi začetek zgodovine pohištva. Vidite, zdaj že ne potrebujem več leksikona. Pohištvo pa se je bujno razvijalo in množilo. Kjer je nočna omarica, mora biti tudi postelja; kjer postelja še stol in miza in kdo ve, kaj še vse.

Tako je nastalo dobro, solidno staro pohištvo, ki so ga imeli čast uporabljati še naši dedi. Taka oprava te je resnično veselila. Za vsak del si točno vedel, čemu ti služi. Miza je tu, da lika žena hlače na njej, stol, da postaviš nanj lavor in postelja, da se skriješ pod njo, kadar te pride kdo tirjat in lahko reče žena, da si ji rekel, naj reče, da si umrl. Bravo! Prav lepo mi teče tudi brez leksikona.

Potem pa se je svet izpridil in z njim se je izpridilo pohištvo. Hraniš na primer denar, od ust si ga trgaš in spravljaš v nogavico, češ, sobo si bom opremil, pohištvo si bom kupil. To bo veselje! Ha! Figo, pa ne veselje! Prineso ti na primer neko kolobocijo, da ne veš, ali je zibka ali umivalnik, dokler ti mizar ne pove, da je zofo. Gledaš to komedijo pred seboj in ne veš, kam bi sedel, kam naslonil komolec in kam položil noge. Pa te vsa stvar končno zmeša tako daleč, da sedeš na glavo in pričneš misliti s sedalom. In če ho-

češ na vsak način uporabiti to »zofo«, moraš vendarle pogledati v ta preklicani leksikon.

Ježek.

TOMBOLA

Rdeči križ je tombolo imel.
Senator bivši terno je zadel.
Dobil darove je bogate —
Prinesel je domov copate.

„Tote novice“

V Prislovnici pri Čačaku so zaprli vaščani svojo edino gostilno in jo spremenili v kulturni dom. Tu so nastanili knjižnico, čitalnico, diletantski oder, konsumno zadrugo i. dr. Tudi se bodo vršili tu radio prenosi, poljudno-znanstvena predavanja in poučne kino predstave.

V našem Mariboru pa nameravajo baje kulturne ustanove v zabavališča in ohraniti le stara imena. Tako bomo dobili kmalu variete „Ljudska univerza“, „Muzejski bar“, reduto „Študijska knjižnica“, plesišče „Zgodovinsko društvo“, nočno kavarno „Cercle francais“, kašperl-teater „Ciril-Methodova družba“, cirkus „Glasbena matica“, veselni prostor „Vzajemnost“, restavracijo „Banovinski arhiv“ i. t. d. „Časopis za zgodovino in narodopisje“ pa bo prinašal odslej pikantne vice in kuplete. Tako se bo povzdignila naša kultura.

Izdaja „Totega lista“ se je v zadnjem času znatno pomnožila. Vse kaže, da bo postal naš Božo kmalu veleizdajalec.

Ladislav K.:

Morilec

Zelo tragična sodobna zgodba.

Morilec je namreč na svetu več sort — to je vredno omembe. Nekateri ubijajo soljudi s sekuro, s kolom ali s čimerkoli takšnim že in so sojeni po pisanih postavah, nekateri spet kale in ubijajo dušni mir svojega bližnika ter ne spadajo — pod paragraf in vprav le teh obvarji in reši nas o Gospod!

Zgodilo se je, da sem šel tistega usodnega dne na izprehod, kakor zmerom — bilo je to na večer, ko je zahajalo sonce, ura, ko naši dobri meščani po stezah in stezicah mestnega parka pričakujejo sladki čas večerje. Šel sem tako skozi park in sem imel pravkar priliko potrditi prijetno ugotovitev, da je res že pomlad, kajti pinč gospe Natalije je že slekel svoj zimski kožušček in je gol capljal poleg gospodarice, kar me nenadoma nekdo potrepnja po rami. Najbrž bo kak znanec, sem mislil izprva in se niti nisem ozrl toda še tisti trenutek obstal ob zvoku tujega glasu,

— Oprostite gospod, hehehe, hihih, ali niste vi — ta in ta?

— Ne, na žalost nisem. Ste se morali že zmotiti ali zamenjati.

— Tako, tako. Oprostite, hehehe, hihih, čudovito ste namreč podobni nekemu. Ampak v teatru ste pa bili sinoči, prav zdi se mi, da sem vas videl. Kajne, da ste bili?

Nisem si mogel kaj, da si med pogovorom ne bi pobljže ogledal vprašujočega. Visoka, sloka pojava, človek pred štiridesetimi, velika rožena očala, visoko čelo, živahne, malce izbuljene oči velikega obsega, ki se kar nekam prenašlo sučejo naokoli. Govori drdrajoče in neprestano kreha, kar zbuja skrajno neprijetne občutke v poslušalca, zraven še nervozno krili z rokami in se nemirno prestaplja ter sploh daje videz nekoliko čudaškega človeka ne brez inteligentnih obraznih potez.

— Da, bil sem, sem odgovoril in nehote počasi nameril korak naprej, novi znanec pa kar lepo ob meni. — Torej ste bili? Ni li bilo sijajno? Res prava podoba naših dni, kako pomenljiv prikaz gnilih družbenih razmer tega mračnega stoletja (zakrtili je nevarno krog mojega obraza), kolosalna stvarca res, nepozabna, očarljiva, zamamljiva in

na umetniški višini, poudarjam. In vi, ali niste tudi vi teh misli? — Pogledal me je vprašujoče s tistimi debelimi nemirnimi očmi, (ki so me nehote nekoliko spominjale na volovske) in se preprijazno smehljaj, kakor v nekakšni prijetni zadregi ali v čem. Tudi meni je postalo nekam nerodno; saj smo sicer družabna bitja, kar je lepo in prav ali kar tako na lepem... Trenutno se mi res ni zdelo razgovarjati se s tem tujim človekom, ki tako neznanško zavija oči, ki mu lete slinje iz ust in ki neprijetno kreha.

— Da, prav lepo je bilo, toda oprostite, s kom pa imam čast?, sem se ustavil. — Mhe, Mhe, moje ime Metodij Cvenk, brezposelni intelektualc in vaše? Aha, Me srčno veseli, da sva se tako lepo sešla. Sicer pa, saj se na videz gotovo že davno poznavamo. V tako majhnem kraju se pač vsi poznamo. Oh da, je zavzdihnil in uprl mil pogled v nebo, majhni smo majhni, sinovi malega naroda takorekoč. Naš veliki Cankar je do krvi občutil to našo majhnost. Vse premalo ga cenimo. Imam doma vsa njegova dela, vezana v usnje. In kakšna so njegova dela! Ko ga torej čitam, stotič, morda dvestotič, zmerom znova doživljam v njegovih besedah vso našo neizrekljivo tragiko —

ZAMORSKA ZGODBICA Službeni dres nogometnih sodnikov

Stoji, stoji tam kino — bar,
prijazno tam je, gorko
dobrotni ali zli duh tja
prinesel je zamorko...

Prijetno obla je bila,
vesela in šarmantna,
privlačna za starejši rod,
ker je bila pikantna...

Zabredel s polno mošnjo v bar
gospod star dan je oni,
skoparil ni, so pokali
šampanjci kot kanoni...

Zamorka mu je bila všeč
in njena duša črna,
krog njega se je sukala
lahkotna kakor srna...

Pritiskal jo je na srce,
— ker vsak dan ni nedelja, —
bil kmalu je denarju kraj
in konec ž njim veselja...

Ko bil zapravlil je denar,
Zamorka jo odkuri.
Brez nje, brez pare gre domov
ob policijski uri...

Domov prišedši žena ga
sprejela je — s klofuto,
ves plav, ves črn mu je obraz
sedaj zavezan z ruto...

Po tej zamorski zgodbi mu
je črno vse strahotno:
oko je črno, v mošnji mrak,
v butici pa vse motno...

Sedaj mož ve: S plemenom tem
ni črnim prav nič špasa.
Sedaj mu zopet dobra je
domača — bela rasa... G.

Daslednost

Profesor naroči dijakom, da prinese vsak do prihodnje slovenske ure kak samostojen pesniški izdelek. Šli so študentje kovat verze. Nekaterim je šlo hitro izpod peresa, drugim bolj po polžje, le enemu ni uspelo. Bil je realen človek, matematik, človek dejstev in doslednosti. Verzi se mu niso hoteli roditi niti v bližini ljubice, niti ob luninem svitu. Ves obupan zagleda ribiča ob

vodi, navdahne ga poezija in zapiše naslednje znamenite verze:

Ob bregu ribič star stoji,
postrvi hoče tam loviti,
zato kar v vodo pohiti,
že voda seže mu do — pasa...

»Ali to se vendar ne rima,« pravi profesor, ko se je bil poglobil v poezijo.

Nakar se odreže dijak: »Oprostite, gospod profesor, ali tedaj je bila voda visoka. Ko upade, že dobite svojo rimo!«

usodo slovenskega narodiča. O, mi, zavrženi, prekleti, kdaj nam bo zasijala luč z neba, kdaj se bo razprla umazana megla nad dolino Šentflorjansko, kdaj? — Postajal je ganjen in besede so mu vrele iz slinastih ust neprestano, neprestano, dočim sem jaz med to jeremijado zaman premišljal počemu in zakaj in še tisoč podobnih brezupnih vprašanj.

— In ali se moremo čuditi, se je razvnel nadalje Metodij Cvenk, — naj citiram nekaj njegovih misli, spočetih v preroških, božanskih trenutkih: Nazaj med sanje in hrepenenja, proč od te umazane, suhe stvarnosti! To je premalo zame, dovolj kvečjemu za ljudi, ki nosijo v sebi smrdljivo zadovoljstvo — tako nekako pravi. In ta beg pred realnostjo — — — —

Polaščal se me je obup. —

— Poglejmo še nekoliko na Cankarjev odnos do slovenstva — se je pripravljaval gospod Metodij na nov besedotok, — slovenstvo, ta naša svetinja, ta simbol našega bitja in žitja — — — —

No, zdaj mi je pa že zadosti! Kánil sem na kakršenkoli način, magari nasilno prekiniti vzneseni samogovor, toda njegove oči, te oči, ki so tako bedasto nerazumevajoče,

tako nedolžno, vdano zrlle vame — za vraga saj mu nisem mogel ničesar reči, prav ničesar! Preostalo ni drugega, kot da se obrnem proti domu in se tako rešim.

— Oprostite, mudi se mi domov. Žal ne utegnem zdaj, se bova pa še drugič kaj pomenila — sem izjavil v plahem upanju, da se bo vendar odstranil. — Saj dovolite, da vas pospremim — se je jadrno ponudil Metodij Cvenk na preprijazen, uslužen način. — Ne bo vam žal, če me boste poslušali, saj morate že po mojih besedah sklepati, da stojim visoko nad povprečnostjo. Da, res je, ne šalim se. Že po mojem obrazu lahko sodite, brez vsake hvale. Človeka spoznaš po obrazu. Je nekaj na tem, le verjemite. Marsikateri mi je že rekel, da sem pesnik, za zdaj še skrit seveda, tako po duši, no, no, hihhi, hehehe, morda so pretiravali (povesil je sramežljivo oči). Pišem pa jaz tudi, o, tisto pač. Samo razpravice sicer, aktualne, všeč bi vam bile, no saj jih boste mogoče kdaj slišali. Seveda, kje jih objavljam vas bo zanimalo. No, za zdaj še nikjer, moja pot se šele pričinja. Pripravljam pa več stvari, raazprav, kritik in studij, tako o vzrokih svetovne krize, o delu za mir, o gospodarstvu in o duhovni zmedbi tega sveta — tre-

nutno pišem obširno delo: Umetnost in tendenca. To bo brez dvoma moje najboljšo delo, res, sijajna stvarca, aktualna vam rečem, kakor nalašč za naš čas. (Ob priliki vam jo bom prebral in že v naprej povem, navdušeni boste, nekaj epohalnega bo to, razodetje takorekoč, moja beseda seka, udarja, ruši, razgalja, trga — — — — oho, torej že greste? Škoda. Pa še drugič kdaj, kaj ne, hehehe, hihhi. Drago mi je bilo. Na svidenje, na svidenjeeeee...)

S poslednjimi močmi sem planil v vežo rodnega doma. Rešen! V ušesih mi je še donel njegov prijazen, pomenljivi — na svidenje! Strašne besede! Pošteno sem se spotil. Ali se bom — o joj, prejoj — še kdaj?

Tako se je torej pričelo in tako se še danes dogaja. Moj dušni mir je pri kraju, ni ga, ki bi mu privoščil onolikega bremena muk in bridkosti, ki se grudijo v teh zlih časih na moja ramena. Kaj sem li zagrešil hudega, da me tako strašno kaznuješ o večni Sodnik in Postavodajalec? Ljubezljivo pesniško obličje Metodija Cvenka me spremlja na vseh potih.

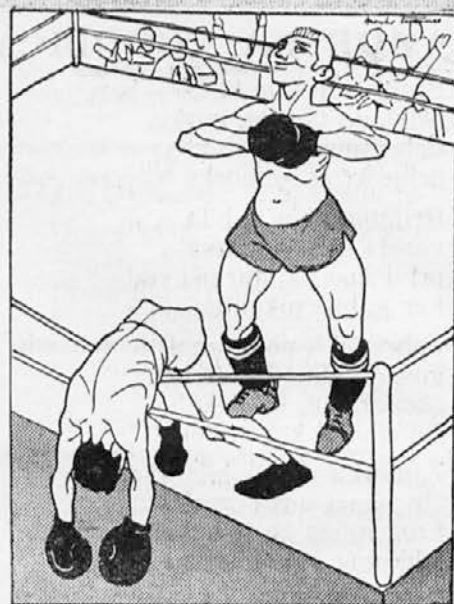
Namenjen sem na priliko takole zvečer na skrit kraj, kjer me čaka bitje, ki mi je

Kronika D. Goflje.

Slovenci živimo zelo z naravo. Mi ljubimo naravo, narava pa nas, zato ni hotela biti drugačna kakor mi in je tudi postala — reakcionarna. Z drugo besedo — dobili smo spet zimo. Spet so morali ljudje po zimske suknje v omare ali pa — v zastavljalnice. Ponoči zebe nazarensko v noge in se je bati, da nam tudi to prometno sredstvo zmrzne, kakor je v Mariboru že marsikaj: pohorska vzpenjača, motorni čoln po Dravi (ta je zmrznil celo poleti!) itd. —

Muzej čaka svoje preselitve v grad do jeseni. Upajmo, da bo grad dovolj prostoren zanj, kajti v muzeju bo treba postaviti marsikaj, kar sedaj še svobodno leta po Mariboru: odbor Pohorske vzpenjače, nagradni odbor »Umetniškega tedna«, prof. Baša, Jurčka Frnikulo, nekaj občinskih odbornikov, vse pretekle, sedanje in bodoče gledališke kritike, Tomislava Stekliča, pobreškega prezidenta in druge znanstvenike... — Pred kratkim se je vršila v Mariboru nogo-, oziroma rokometna tekma, ki je znamenita zato, ker je prvič v zgodovini žogoborca neki nogometni klub uvidel, da nogomet ni več moderen in se je zato vrgel sedaj na boks. Pokazal je zavidanja vredno rutino v knock-outih... — Glasbena matica se je igrala Brahmsa, Wagnerja in Försterja — z deficitom. Kaj tam nihče ne ve, da »Uniona« ni možno napolniti z nobeno drugo kulturno prireditvijo, razen — z gostin-

sko razstavo? — Edine prireditve, ki še uspevajo, so — tombole. Drugod imajo koncerte, pevske, simfonične, zborovske, razstave i. t. d., mi pa imamo tombole in to je mnogo več. Kajti se dobi na drugih prireditvah kvečjemu kakšen nahod ali prepili, včasih tudi slab program, na tomboli — pa avtomobil... Rdeči križ je na svoji tomboli res bil impozantna manifestacija svojega poslanstva. Tu je bilo zbrano vse od brezposelnega delavca do poslanca, cvet poleg trnja in kot še nikdar, je prešinjala vso pisano množico ena misel: dobiti avtomobil. Stal je sredi gneče tudi nekdanji podpredsednik nekega senata. Stiskal je edino tablico in čakal na avto. Dobil pa je samo — copate. In Rdeči križ je dosegel svoj cilj kot **dobrodelno društvo**, kajti copate bodo senatorju **dobro dele**, zlasti sedaj, ko je zaslužni možak v zaslužnem pokoju. — Naše gledališko življenje sta razgibala zlasti dva tenorja — gosta. Iz Zagreba, oz. Ljubljane sta prišla in sta bili gostovanji zelo paradoksní. Prvi je bil tenor najtežjega (120 kil!), drugi najlažjega kalibra. Prvi je štedil z glasom (glej »Večernik«!), pa ga je bilo slišati še preveč, drugi je s tenorjem razsipel, pa ga sploh ni bilo slišati. Prvi je bil premalo liričen, drugi — preveč in se je ob njem dognalo. odkod izhajajo pridevniki »liričen«. Izhajajo namreč od besede »delirij«. Torej: liričen pevec je tisti, ki sprav-

— Ta je pa močan! Ali si videl, kakšno mu je pritisnil?

— Nič čudnega. Saj je bil vendar celih deset let nogometaš! Se bode ja na boks razumel!

lja občinstvo — v delirij. Sicer pa je obisk zmeraj dober in je teaterski ata zadovoljen, tako da mu ni treba renčati, kar je dobro, ker bi se sicer ne smel več pisati dr. Radovan Brenčič, temveč — dr. Bradovan Renčič. —

Sicer pa ni v Mariboru razen nekoliko pokojnikov, družinskih škandalov brez smrtnega izida, in drugih senzacij nič novega. Da bi tako tudi ostalo!

zelo pri srcu in ki si tako zelo in tako srčno želim svidenja z njim, pa se nenadoma pojavi iz vesoljstva ob moji strani — kdo pač? Metodij Cvenk. — Čudovito naključje hehehe, hihih, me veseli, me veseli. Rad bi se že spet enkrat malce porazgovoril z Vami. Pravkar študiram Freuda in reči moram, da ima v marsičem prav. Sploh nameravam na podlagi njegovih dognanj pisati obširno študijo, ki vam jo hočem nakazati v medlih obrisih... Po daljšem trudu se ga odkrižam toda zraven izgine vsa dobra volja, se ogreni čar večera in ohladi srce.

Izprehajam se po samotni poti, hudo potreben miru in odpočitka — pa me iztakne zlodej, prav, kakor da bi me nalašč pričakoval. In te njegove oči, neizprosne, bedaste in zraven krotke — ne, tem očem nisem kos, zmerom znova me poraziijo, ni je obrambe, ni je rešitve. — Dovolite, da se vam izpovem, da vam razkrijem svoje srce. Vi ste edini, ki ga posvečam v svojo skrivnost; vi ste edini, ki me boste razumeli in ki ste vredni mojega zaupanja (oh, oh, kolikokrat sem se že v tem zaupanju prevaril). Ljubil sem deklico — danes je ne ljubim več. Kajti doživel sem z njo razočaranje, ki se ga z besedami popisati ne da. Ni-

sva sicer še nikoli govorila, razen s pogledi, pa sem ji nekoč pisal, prekrasno pismo (ob priliki vam ga preberem), pisal sem ga takorekoč s srčno krvjo. Ni mi menda treba posebej poudarjati, da je bilo pismo polno globoke filozofije, duhovitih domislic, kritičnih dognanj, saj sem ji razkril v izčrpnih stavkih vse probleme, ki tarejo današnjega človeka, ji preroško, da se tako izrazim, napovedal zmago velike ideje slovanstva in ta gos, poslušajte samo in se čudite, ta gos mi niti ni odgovorila! Kakšna mati bo to, kakšna žena! In kakšni bodo otroci! O rod slovenski, kam gre tvoja pot — — —

Je pa vendar nekaj sladkobe kanilo v kupo pelina, če naj vzamem sladkobo kot zadoščenje in kot zadoščenje dejstvo, da nisem sam njegova edina žrtev. — — — Šli smo namreč zadnjič — sami znanci in prijatelji — tja proti Trem ribnikom med goščave in vzpetine prislunhiti v zgodnjo pomlad, kajti se prileže včasih malce zelene romantike v teh suhih, krutih dneh boja za obstanek. In kar tako na lepem, sredi najživahnejšega pogovora se vam spuste tovariši v blazen tek, ne da bi kdo prej kaj zinil in se kako opravičil. Kaj sem hotel drugega; stekel sem z njimi že z ozi-

rom na tovariško skupnost. Dirjali smo tako liki furije, dokler se nismo visoko v rebri ustavili, močno utrujeni, pošteno zasopleni. Lica tovarišev so bila na smrt bleda in vsa potna, v izbuljenih očeh pa sem jim bral divji strah pred nečem strašnim, grozovitim pač. Kaj je? Kaj se je zgodilo? Ali ste nemara zblazneli? Nihče mi ni odgovoril, preplašenost jih še ni zapustila. Le eden se je opogumil in nemo pokazal v dolino z obupno, vprav pretresljivo gesto. Gledal sem in razumel, o, kako zelo, kako bridko razumel.

Spodaj, po beli peščeni poti je koračil človek — plašč mu je ošabno vihral v pomladanskem vetru, na visokem, razumnem čelu je odsevalo sonce in izza blestečih očal so dobrodušno mežikale v svet krotke, vdane oči — — — Ta človek je bil — o, da mi ne bi bilo treba nekoliko več izgovoriti tega imena — ta človek je bil Metodij Cvenk...

Od tega dne naprej se resno bavim z mislijo, da bi se za zmerom izselil iz mesta kam daleč, zelo daleč, kajti sicer mi resno grozi nevarnost, da obolim za zasledovalno manijo — — —

Čitajte „Toti list“!

Mariborski epigrami

Da bi boljši zor napočil,
Tašek čaka noč in dan.
Šef urada je in vedno
V »štiri-ena« še vkovan.

Krepka postava je, krepak je glas,
Čelo visoko, ker malo je las.
»Kriv po obtožbi!« — predlaga tako,
»Kdor se pritoži dobil še več bo.«

»Severus sum« — sem strog zares:
Vse spravim rad na sodni ples.

Čudno zares je to in je vendar
resnica:
Oče mu bil je svetnik in mati Devica.

Sanitetni je inšpektor,
Bil pri »Dravi« je direktor,
Gleda in študira norce,
Skupaj zbral je Stariborce,
Vedno v ustih čik ima —
Ves ga Maribor pozna.

Dizma:

Epigramatiku V. T.

1.
Dober in nov epigram je kakor denar
— zato pazi:
kdor **ponareja** denar, Vrabl dobi ga
— saj veš!

2.
V boljši izdaji vse to že brali smo.
Res! A kaj hočemo:
mož ima slabe oči, pa prepisuje slabó.

3.
Kovači štorkljači
so fajni možje:
iz star'ga železa
pa nov'ga nar'de.

Tako je, moj ljubi,
če kdo je kovač —
a kdor suknje obrača,
je le — žnidar-krpač!

Prešernov predavatelj

Umrli Francè Prešeren je
in pokopan v **Ljubljani**,
predaval pod kazino je
modrec svetovnoznaní.

Tako Njegova za vselej
brezdvomna je zasluga,
da v srcu zdaj Slovenije
— Prešernova je truga.

Ker to dosegel pesniku
Sonetnega je venca,
naj vrata mu odprta so
ljublanskega — Studenca.

NAGROBNI SPOMENIK

Čeprav po uri dve moriš,
držeč govor nagrobni,
uslugo veliko storiš
morda vdovi turobni.

Če morda mrtvec mrtev ni
bi mogel še oživetí,
ko pa tvoj govor prihrumi
mora takoj — umreti ...

G.

„Tote novice“.

V mariborski stolnici je imel nem-
ške postne pridige jezuit Nitsch iz Grad-
ca. In kaj je dosegel? Nič!

—//—

Kamničani baje še niso našli mamu-
tovega glave. Zato pravijo, da mamut
ni popolen. Naj se le potolažijo: bili so
na svetu celo ministri, ki niso imeli gla-
ve, in vendar so bili popolni.

—)(—

V Mariboru imamo Splavarsko ulico.
Zakaj se tako imenuje, ne ve nihče. Saj
ne ordinira tam nobena babica in no-
ben zdravnik.

///

Velika Nemčija je postala vseslo-
vanska država. Kajti tam so združeni
zdaj Lužiški Srbi, nekaj Poljakov,
Dunajski Čehi, Gradiščanski Hrvati
in Koroški Slovenci, torej kar 5 slo-
vanskih narodov.

Avstrijskim legitimistom ne preo-
staje sedaj ničesar drugega, kakor da
se preselijo v Liechtenste'n. Tam je
nastopil namreč vlado Franc Jožef.

Pred kratkim so udrli visokošolci
siloma v prostore pravniškega kluba
na zagrebškem vseučilišču ter uničili
nek aparat za razmnoževanje skript
in mnogo pravniških knjig. Listi
označujejo storilce kot vandale in
barbare. Morda pa so izvršili le do-
bro, koristno in človekoljubno delo.

MARIBORSKI GRAD

Poglej slovečo grajsko to starino!
Tu Khisli, Brandisi so stolovali,
So kavalirski ven denar metali,
Jemali vbogim kmetom žito, vino.

Gustin otvoril je tu »Grajski kino«,
Kjer »Pat in Patachona« so igrali,
So znani »Ljudski kleti« prostor dali. —
Gradu spoznal si slavno zgodovino.

Kako na svetu tem vse hitro mine!
Zdaj našla tu bo dom preteklost naša:
Podobe, novci kamni, razvaline.

Tako postal bo grad nam dušna paša.
Ko gledal zbrane take boš starine,
Se spomnil morda tudi boš na — Baša.

G.

NAŠA TALIJÀ

Kdo je to?

Odpira usta ure tri,
a glasu od nikoder ni!
Le kaj je to pač ali kdo?
Ej, Schubert — gost — tenor je to!
G.

Vedno zvesti Dunaj

Ko na krmilo so rdeči prišli,
Dunaj rdeč je postal kakor kri.
Dokler še Schuschnigg je bil gospodar,
Dunaj katoliški bil je vsikdar,
Komaj tam Hitler pred kratkim je bil,
Dunaj radostno »Heil Führer« je vpil.
Če pa bi Oton Habsburški prišel,
Dunaj ves »Bog ga ohrani« bi pel.
Danes ta, jutri ta, kdor moč ima,
Dunaju zvestemu vedno velja.

V. T.

Odlikovani gasilci

Vrta je gasilska četa,
Vsa za blagor mesta vneta;
Mnogo križcev je dobila,
Mnogo žeje pogasila.

Ānekdote

Pokojni profesor Jerovšek ni bil le
učenjak, temveč tudi jako dovtipen in
duhovit človek — celo v šoli. Nekoč je
zavpil nad nesrečnega učenca: »Vi, vi
sploh nimate glave, vi imate samo pri-
pravo, da morete klobuk kam djati!«.

Drugič mu je učenec prinesel opravi-
čilo, v katerem je stalo, da radi omo-
tice ni mogel v šolo. Profesor Jerovšek
prečita, potem pa srdito zavpije: »Aha!
Omotica, omotica, to se pravi po nem-
ško »Schwindel!«

Velika sličnost.

Med pohorščino in francoščino je
velika sličnost. Če sediš za mizo in se
prav pošteno poslužiš, ti poreče Fran-
coz: Sil vu ple! (S'il vous plait = iz-
volite!), Pohorec pa: »De se vujple!«
(Da si upa!)

Iveci

Mi vsi smo dovolj močni, da pre-
našamo nesreče drugih ljudi.

Čimbolj je prazna mošnja, tembolj
je polna glava.

—//—

Zapazi hitro treščico v očesu svoje-
ga brata, da on prej ne opazi bruna v
tvojem!

Tiskala Podravska tiskarna v Mariboru. Za
tiskarno odgovarja L. Strašnik v Mariboru.

V. T.

Vsem bralcem in naročnikom
„TOTEGA LISTA“
 vesele velikonočne praznike!

**ELITNA
 KONFEKCIJA**

Mastek, Maribor

vedno najnovejše za dame in gospode.

Ljudska Samopomoč

reg. pomožna blagajna

Maribor, Aleksandrova cesta 47

Glavno poverjenišvo: Ljubljana, Tyrševa 34

z a v a r u j e

za pogrebno vse zdrave osebe od 17. do 70. leta do največ

Din 10.000.—

za dobo vse mladoletnice od 1. do 16. do največ

Din 25.000.—

Ustanovljena leta 1927. Izplačala do danes nad **30 milijonov**
 na pogrebninah in dotah.

Zahtevajte brezobvezno in zastonj pristopne izjave.

Zaupniki se sprejemajo za vsak kraj Dravske banovine.

Rezervni sklad **7 milijonov Din.**

Vsi k krojaču „OBNOVA“, ravno
 kar dospeli novi modeli za dame
 in gospode

„OBNOVA“
 MARIBOR, Cvetlična 15

*Boljši je in mnogo cenejši
 Čeboklijev vaniljni Suhor,
 kakor tudi*

Domači keksi

in od uglednih zdravnikov priporočen

Ždravilni prepečenec

Pekarna Čebokli Maribor

Ročne kasete — blagajne za vzdavo — stoječe
 blagajne — eno in dvokrilne omare za knjige in
 akte, varne pred ognjem — pisalne pulte itd.

Izdeluje

TOVARNA BLAGAJN dr. z o. z.

MARIBOR, FRAKOPANOVA 17

Zahtevajte cenik in ponudbe!

Edino slovensko podjetje te vrste!

Sportna trgovina

OLYMPIA

FRANCL ČOP

MARIBOR